

PELASTUSVARMUUS

Room. 8:1

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat."

Suuremoinen ja kauhistuttava luku

Missään muussa luvussa Raamatussa kuin Roomalaiskirjeen kahdeksannessa ei liene yhtä paljon ja yhtä voimakasta vakuutusta siitä, että pelastus, jonka Jumala on Jeesuksessa Kristuksessa meille valmistanut, on täydellinen ja varma. Se vakuuttamalla vakuuttaa, että Jumala on pelastuksemme alku ja loppu. Jumala teki sen, mikä meille oli mahdotonta. Hän lähetti oman Poikansa lihaan ja valmisti täydellisen pelastuksen. Hän antoi oman Henkensä ja johdattaa Henkensä avulla pelastettuja, synnyttää heissä pelastusvarmuuden, kuolettaa heissä asuvaa syntistä lihaa, synnyttää heidän sydämissään rukouksen ja vaikuttaa kaiken heidän parhaakseen. Ja lopulta luku nousee valtavaksi Jumalan rakkauden ylistyslauluksi. Mikään eikä kukaan voi erottaa Jumalan lapsia Kristuksessa annetusta Jumalan rakkaudesta.

Suuri lohdutus

Lukemattomat ovat ne uskovat, jotka ovat saaneet rohkaisua ja lohdutusta myös tekstinämme olevasta luvun ensimmäisestä jakeesta. Sehän sisältää eräänlaisen yhteenvedon siitä, mitä Paavali oli edellä kertonut Kristuksen kärsimisen ja kuoleman perusteella annetusta pelastuksesta. Jokainen, joka uskoo, saa pelastuksen ilman omia ansioita lahjaksi. Kenenkään Kristuksessa olevan ei siis enää tarvitse pelätä joutuvansa kadotukseen. Taivas on hänen varma päämääränsä.

Kauhuni

Ja kuitenkin oli aika, jona Raamatussa en löytänyt mitään paikkaa, jota olisin lukenut suuremmalla kauhulla kuin Roomalaiskirjeen 8. lukua. Ja kaiken lisäksi se vielä tapahtui silloin, kun olin jo henkilökohtaisesti kokenut sen ilon ja levon ja rauhan, minkä Jeesus oli minulle antanut tullessani henkilökohtaisesti hänet tuntemaan rippikoululeirillä ollessani. Jouduin hengellisessä elämässäni pimeään tunneliin ja lain alaiseen tilaan. Minulle kävi kuin Pietarille, kun hän alkoi upota aaltoihin, vaikka oli hyvin aloittanutkin kävelyn veden päällä Jeesusta kohti. Miksi hän alkoi upota? Siksi, että hän käänsi katseensa pois Jeesuksesta ympäröiviin aaltoihin ja omiin mahdollisuuksiinsa. Olin saanut pelastuksen armon. Olin saanut syntini anteeksi Jeesukselta, mutta sitten käänsinkin huomioni omaan itseeni, sydämeni tuntemuksiin ja olosuhteisiini ja tapahtui romahdus.

Mistä tiedän, että olen Kristuksessa?

Aloin ahdistuneena kysellä, mistä saatoin tietää, että todellakin olin Kristuksessa Jeesuksessa. Entäpä ellen enää olisikaan Hänessä? Siinä tapauksessahan minä olisin edelleen kadotustuomion alainen ihminen. Sillä tekstistämme ymmärsin aivan oikein, että kadotustuomio on todellisuutta ja hirvittävä todellisuus. Sen hirvittävydestä saatoin aavistaa jotain, kun näin Pyhän Hengen avaamin silmin osan oman sydämeni syntisyydestä ja pahuudesta, josta edellinen luku on äärimmäisen tarkka kuvaus. Luen jakeet 7:14-23.

Tekstimme, joka on ihaninta evankeliumia, muuttuikin minulle hirvittäväksi laiksi ja vaatimukseksi. Ellen jotenkin kykenisi varmistamaan, että todellakin olen Kristuksessa,

tilani olisi toivoton. Olin kyllä tullut Jeesuksen luokse, mutta entä, jos olinkin kulkenut hänestä pois. Enhän sitä paitsi löytänyt itsestäni kuin pelkkää syntiä ja pahuutta.

Ponnistelua ja pinnistelyä

Tein monia ja kokosydämisiä yrityksiä parantaakseni vaellustani ja vaikuttaakseni omiin tunnetiloihini saadakseni edes hetkellisen vakuutuksen siitä, että ainakin nyt olisin Jeesuksessa Kristuksessa. Eiköhän sellainen usko, joka minulla nyt oli, olisi riittävä. Mutta sen keskellä jouduin katkerasti oppimaan sen, että ihminen ei voi omaa sydäntään, ei omia ajatuksiaan eikä tunteitaan hallita tai muuttaa. Jos voisi, niin milloin tahansa olisi periaatteessa mahdollista sanoa itselleen: Ole onnellinen, ole huoleton, ole vapaa, ja kaikki olisi sillä kunnossa. Mutta ihminen ei voi itseään muuttaa, eikä - niinkuin myöhemmin opin - hänen tarvitsekaan, sillä Jumalan Henki itse sen voi ja tahtoo vaikuttaa.

Mitä enemmän ponnistelin saadakseni itselleni varmuuden siitä, että olin Kristuksessa, sitä syvempään epätoivoon jouduin. Olenko siis sittenkin edelleen kadotustuomion alainen? - Ja meidän on syytä huomata, että tämän kysymyksen asettaminen itsessään on äärimmäisen tärkeää. Sillä mikä olisi ihmiselle kohtalokkaampaa kuin kuvitella olevansa Kristuksessa ja jäädäkin lopulta kadotustuomion alle. Kukaan rehellinen kilvoittelija ei voi tyytyä siihen, että jää vaille vastausta tähän kysymykseen. Jos tähän kysymykseen saadaan vastaus vasta sitten, kun kuollaan ja nähdään, mihin joudutaan, niin miksi Paavali saattoi niin suurella varmuudella puhua omasta pelastuksestaan ja siitä, ettei hänelle kuulu kadotustuomio.

Herra tuli vajoavalle avuksi

Herra itse tuli veteen vajonneen Pietarin luo ja kiskoi hänet turvallisesti veneeseen. Samoin kun itse olin jo epätoivoissani tilastani, Herra itse tarttui minuun ja vakuutti, että sittenkin saan olla Kristuksessa ja ettei minun tarvitse pelätä kadotustuomiota. Se tapahtui eräänä pääsiäismaanantaina matkustaessani junassa Oulusta Tampereelle. Olin ottanut matkalukemiseksi kirjan "Syntisen tie vanhurskauteen ja pyhyyteen Lutherin mukaan" (Uuras Saarnivaara). Sitä lukiessani Jumalan Pyhä Henki laskeutui ylleni ja kirjan lehdiltä Hän osoitti, että Golgatan uhrikuolema minun syntieni sovituksiksi riittää. SE RIITTÄÄ! Pyhä Henki osoitti minulle ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Jeesusta, ja laski samalla sydämelleni sanoinkuvaamattoman rauhan ja ilon. Epäilyt olivat poissa. Jeesushan kuoli juuri minun tähteni. Hänen uhrinsa riittää ei vain menneitten syntieni anteeksiantamukseksi, vaan myös nykyisiin ja tuleviinkin. Se riittää myös niihin synteihin, joiden kanssa käyn yhä ankaraa taistelua, ja jotka niin kovin usein kaatavat minut nurin. Joka kerta kun myöhemmin on tullut epäilyksiä siitä, voiko tällainen kurja syntinen olla Jumalan lapsi, Pyhä Henki on muistuttanut minua tuosta tapahtumasta. "Etkö muista, kun Minä sanoin sinulle, että Jeesuksen veri riittää. Se riittää nytkin." Ja niin Hän on antanut hiljaisen pohjavirran elämäni. Käyköön muuten miten tahansa, yksi asia on varma: "Jeesuksen veri riittää. Kukaan ei voi minua Isän kädestä riistää."

Tämä oli minun "tornikokemukseni", jos niin saan sanoa tänä uskonpuhdistuksen päivänä, jolloin saamme palata samaan pelastuksen varmuuteen, jonka Luther aikanaan sai kokea.

Pelastusvarmuus

Myöhemmin Herra on Sanansa kautta jatkuvasti syventänyt ja syventänyt tuota pelastusvarmuutta. Se ei ole varmuutta siitä, että oma vaellukseni olisi moitteetonta tai Herralle riittävää. Se ei ole liioin varmuutta siitä, että minulla olisi riittävä määrä hengellisiä kokemuksia, jotka toimisivat jonkinlaisina perusturvallisuuden päänalusina. Jumalan Pyhä Henki toki vaikuttaa meidän vaelluksessamme sitä pyhittäen ja meitä vieden Jumalan tahdon tekijöiksi. Pyhä Henki antaa meille myös hyvyydessään kokemuksia, joiden kautta saamme joskus maistaa esimakua taivaallisesta kirkkaudesta. Mutta niihin ei pelastusvarmuus voi perustua. Oikea pelastusvarmuus on tietoisuutta siitä, että Jeesuksen työ Golgatalla on tapahtunut juuri minun tähteni ja että siihen ei tarvitse eikä saa mitään lisätä.

Testamentti

Herra on solminut meidän kanssamme sopimuksen. Se on testamentti muotoinen liittoasiakirja. Testamentti toisin kuin tavanomaiset kahden osapuolen sopimusasiakirjat, ei tarvitse muuta kuin toisen osapuolen allekirjoituksen. Mutta tullakseen voimaan on sen laatijan kuolema voitava näyttää toteen. Se on sopimus jälkeen jäävien ja kuolevan välillä. Ja niinkuin kaikissa japanilaisissa asiakirjoissa on punainen leimasinetti, niin Jeesuksen laatima testamenttikin on Hänen pyhällä ja kalliilla verellään sinetöity. Mitä sitten se testamenttiasiakirja, jonka Jeesus on meille Uudessa Testamentissa kirjallisessa muodossa jättänyt, oikein sisältää. Siinä on kaksi puolta.

Ensiksikin Jeesus antaa siinä erittäin perusteellisen luettelon synnistä ja synneistä. Siinä ovat ylpeys, epäusko, kateus, viha, mustasukkaisuus, rahanhimo, ihmispelko, varkaus, ahneus, petos, haureus, aviorikos, epäjumalanpalvelus, puoluemieli, ryhmäitsekkyys, väkivaltaisuus, valehtelu, murha, välinpitämättömyys, itserakkaus, kerskailu, halveksunta, hyvän laiminlyönnit, pahanpuhe, syrjintä, kiittämättömyys, nurina, kapinamieli, teeskentely, ilveily, kunnianhimo, epätoivo, itsesääli, katkeruus, juoppous, turhamaisuus, tottelemattomuus, veropetokset jne. Lista on todella pitkä. Kaikki ne ovat syntejä ei vain ihmisiä vastaan, vaan ennen kaikkea Jumalaa vastaa. Sitten Jeesus sanoo, että Hän ottaa koko vastuun noista synneistä ja ne tehneiden ihmisten koko syntisyydestä ja menee heidän sijastaan kuolemaan ja Jumalan pyhän vihan alaisena Jumalan hyljättäväksi. Hän maksaa ne kuolemallaan. Hän ottaa niiden rangaistuksen kärsittäväkseen loppuun asti.

Testamentin toisessa osassa Hän taas jatkaa: "Minä annan koko omaisuuteni jälkeen jääville, joiden synnit vien ristille. He saavat kaiken, mitä minulla on, niin saavat jopa minut itseni. He saavat Jumalan lapseuteni, pyhyyteni, vanhurskauteni, kirkkauteni, taivaan, rakkauteni, iloni, toivoni, Isäni, Pyhän Henkeni, iankaikkisen elämäni, Sanani, vallan julistaa synnit anteeksi, vallan parantaa ja ajaa ulos riivaajia, armolahjat, läsnäoloni, kärsivällisyyteni, kiitollisuuteni, elämän, ylösnousemuksen, rukousten kuulemisen, tehtävän jne." Ja lista jatkuu vielä pitkään.

Tämä testamentti tuli voimaan noin 2000 vuotta sitten ja on yhä voimassa. Tuon testamentin sisältö on nyt meille kouriintuntuvasti tarjottu armovälineiden Jumalan Sanan, Raamatun, kasteen ja ehtoollisen kautta. Mutta koskeeko tuo testamentti minua? Jos koskee, niin siinä on muuttumaton perusta pelastukseni varmuudelle. Niin kauan kuin testamentti on voimassa, olen minäkin sopimussuhteessa Jeesuksen kautta Isään. Ja vaikka taivas ja maa katoavatkin, Jeesuksen Sanat eivät katoa. Jos siis tuo sopimus on

voimassa minuun nähden, voin olla turvassa. En todellakaan joudu kadotustuomion alaiseksi. Kristuksessa Jeesuksessa olo on tuon testamentin nojalla voimassa olevaa Jumalan lapseutta.

Keitä varten?

Mutta keitä tuo testamentti koskee? Saatat ehkä sanoa, että et ole löytänyt Uudesta Testamentista mainintaa siitä, että testamentti olisi nimenomaan Sinua varten voimassa. Saadaksesi tavanomaisella testamentilla omaksesi sen, mitä Sinulle on luvattu, Sinun tulee siirtää omaisuus, joka Sinulle on testamentattu omiin nimiisi. Sitä varten Sinun tulee todistaa henkilöllisyytesi ja suorittaa lainhuudatus.

Jeesuksen testamentti koskee kaikkia niitä, jotka tunnustavat omikseen ne synnit, jotka Jeesus kantoi Golgatan ristillä. Todista siis henkilöllisyytesi Jeesukselle tunnustamalla, että olet juuri niin syntinen ja kadotustuomion ansaitseva, kuin Sana osoittaa Sinun olevan. Ja niin saat pysyväksi omaisuudeksesi kaiken sen, minkä Jeesuksen testamentti lupaa. Et saa vain osaa siitä, vaan aivan kaiken.

Uskon luonne

Usko Jeesukseen on sitä, että otamme vastaan Hänen sanansa juuri sellaisena kuin se on. Sekä sen sanan, joka todistaa meidät syyllisiksi että sen sanan, jolla hän todistaa meille, että kaikki on maksettu, Golgatan uhri riittää, taivas on meille annettu ihmeellinen lahja. Usko ei siis ole jotakin sisimmän kutinaa, vaan meille puhuvan ja meidän kanssamme testamenttiliiton solmineen ihmeellisen Henkilön, Vapahtajamme, luotettavuuden tunnustamista, sen varaan jäämistä ja siitä iloitsemista. Usko tarrautuu siihen, mitä Jeesus on tehnyt, se on jäämistä Hänen suureen hanskaansa. Epäusko ei suinkaan ole uskon puutetta, niinkuin usein kuvitellaan, vaan tietoista omiin mahdollisuuksiinsa, omiin kykyihinsä ja omiin ponnistuksiinsa luottamista. Se on asioiden pitämistä omassa hanskassa. Epäusko on sitä, että yritän itse korjata epäkuuntoon joutuneen rannekelloni. Usko on sitä, että vien sen kellosepän korjattavaksi ja annan hänen tehdä sille juuri sen, mitä hän katsoo tarpeelliseksi.

Usko on myös pysymistä Kristuksessa. Se ei ole vain menemistä Jeesuksen luo pyytämään anteeksiantamusta, sitäkin, vaan se on myös jäämistä Jeesuksen luo niin, että kaikki elämämme yksityiskohdatkin eletään yhdessä Hänen kanssaan. Jeesus ja me asumme samassa talossa. Jeesus on siellä hyvinä ja huonoina päivinä. Voittojen ja lankeemusten hetkillä. Pysyminen Jeesuksessa ei siis ole kuin jonkinlaista epätoivoista tarrautumista rekkitankoon tietoisena siitä, että ennemmin tai myöhemmin voimani pettävät ja putoan alas. Ei, Jeesuksessa pysyminen on sitä, että emme lähde ulos ja pois siitä kodista, joka Jeesuksen testamenttiliitto meille takaa. Se on näin ollen alituista henkilökohtaisen suhteen vaalimista Jeesukseen. Testamentti on kyllä voimassa, vaikka me omille teillemme lähtisimmekin, mutta surkeaa ja onnetonta on kulkea eri tietä kuin rakastava Vapahtajamme. Jeesus itse tekee senkin mahdolliseksi, että voimme hänessä pysyä. Hänessä olemme aina ja kaikkialla Hänen armonsa ympäröimiä.

Entä jos lopulta kuitenkin luovun uskosta?

Lopuksi vielä yksi kysymys, joka monia uskoviakin vaivaa. Entä jos minä aivan viime hetkillä elämässäni kuitenkin romahdan pois Jeesus-yhteydestä. Jos uskoni silloin pettää? Jos kuoleman tuskissa sorrun vielä vaikka kiroilemaan ja Herraa pilkkaamaan. Jos kaiken

lopuksi kuitenkin joudun hukkaan. Voiko olla varma, että kuoleman hetkelläkin testamentti on minuun nähden voimassa?

Apu viimeisissä kiusauksissa

Kaksi ja puoli vuotta sitten minulle soitettiin, että 41-vuotias rouva, joka oli 5 vuotta aikaisemmin sairastunut vatsasyöpään, oli joutunut kolmannen kerran sairaalaan ja että hänelle olisi aikaa enää korkeintaan viikko tai kaksi. Edellisten kahden leikkauksen aikana Herra oli ihmeellisesti hoitanut häntä. Hän oli tullut uskoon, saanut Herralta rauhan ja hänet oli kastettu. Hän oli myös huolella valmistautunut omaa kuolemaansa ja taivasta varten. Hän oli laatinut mm testamentin, jossa hän toivoi, että hänen miehensä ja ainoa tyttärensäkin tulisivat kristityiksi ja pääsisivät samaan taivaaseen hänen kanssaan. Ja nyt oltiin sitten loppu suoralla. Ensimmäinen viikko sujui aivan hämmästyttävän sydämen rauhan vallitessa. Kun syöpäosaston monet potilaat rukoilivat epätoiväisinaan epäjumalia, hänellä oli rauha. Mutta kun toinen viikko alkoi, tapahtuikin romahdus. Usko alkoi horjua, piinallisia kysymyksiä nousi esiin, ja joitakin selvittämättömiä asioita jälkeenjäävien ihmisten kanssa pulpahti esiin. Sielunvihollinen teki viimeisen rajun hyökkäyksen Jeesuksen omaa vastaan viimeisissä kiusauksissa. Huolissani matkustin Tokioon asti häntä tapaamaan ja rohkaisemaan. Seuraavat kolme päivää hän oli tajuttomana ja hetkeksi hänen sydämensäkin pysähtyi, mutta hänet saatiin elvytetyksi uudelleen eloon. Tuona aikana hän kuitenkin alkoi yllättäen laulaa kovalla äänellä ylistystä Herralle. Hän palasi sitten tajuihinsa, ja kertoi, että Herra oli näyttänyt hänelle taivaan. Hän kertoi myös miten sanoinkuvaamattoman todellinen ja ihmeellinen taivas oli. Hän vapautui myös kaikista epäilyistä ja rauha palasi. Kun kaikki näytti romahtavan, Jumala näytti hänelle taivaan. Kun romahdus tulee, romahdammekin Jeesuksen ihmeellisiin käsiin. Tämä rouva sai vielä noin puolen vuoden jatkoajan ja kaksi viikkoa ennen hänen kuolemaansa hänen miehensä ja tyttärensä kastettiin hänen potilashuoneessaan.

"Niin ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat."